

Posudek na bakalářskou práci Sabiny Hřebačkové *Historický vývoj Ulánbátaru*, FF UK 2018, 62 stran.

Tématem předložené bakalářské práce je vývoj mongolského hlavního města z pohledu urbanistiky a architektury.

Třetí kapitola je se zabývá historií staveb kočovníků na mongolském území před založením města, z něž se vyvinul dnešní Ulánbátar. Autorka krátce zmiňuje typickou kočovnickou architekturu – hrobové stavby a s nimi související umělecko – rituální objekty. Pozornost je však věnována především Karakorumu, jedinečnému zjevu v kočovnickém “stavebnictví”.

První část čtvrté kapitoly nejprve velmi podrobně popisuje vznik a vývoj klášterního uskupení, z něž Ulánbátar vznikl, od jeho kočovných počátků až po proměnu sídlo mezinárodní komunity na počátku 20. století. Tato část podává na základě dostupných zdrojů mimořádně čtivý a zajímavý obraz života tehdejší mongolské “metropole”. Následuje odborně fundované shrnutí architektonických rysů mongolské klášterní architektury a vlivů, které ji formovaly.

Pátá kapitola po historickém úvodu popisuje vývoj moderního socialistického Ulánbátaru. Popisuje řízení a plánování výstavby moskevským institutem Giprogor, politické motivace a osud jednotlivých územních plánů a poté přináší analyzované příklady jednotlivých architektonických stylů socialistického období.

Šestá kapitola je věnována období bouřlivého vývoje města a málo úspěšných pokusů o jeho regulaci po roce 1990. Autorka zde mimořádně zdařile propojuje informace ze sekundární literatury s vlastním výzkumem. Popisuje trendy v architektonickém vývoji, a mechanismy, které jej ovlivňují. Součástí kapitoly je přehled urbanistických problémů moderního Ulánbátaru a rozbor těch nejpalčivějších, především otázky jurtových čtvrtí. Podrobněji se také věnuje otázce umělecké inspirace tradičním nomádkým uměním a efekty jeho použití v městské zástavbě.

Práce je po formální stránce velmi jasně a dobře strukturovaná, vyvážená a zároveň čtivá. Je patrný autorčin vhlad do teorie architektury a schopnost tuto teorii invenčně aplikovat na netypický materiál metropole původně kočovnické země. Autorka prokázala schopnost kritické práce se sekundární literaturou a mnoha dalšími typy zdrojů. Drobné nepřesnosti (*šavi* na str. 15 neznamená základ, ale poddané klášterů), *Bogdgegéna* lze stěží označit za převtělení Buddhy (str. 13) se netýkají samotného tématu práce a nikterak nesnižují její kvalitu. Celkově práce Sabiny Hřebačkové rozhodně splňuje a místy přesahuje požadavky kladené na bakalářskou práci. Doporučuji ji k obhajobě a navrhuji hodnotit jako **výbornou**.

Veronika Zikmundová

V Praze 31.8.2018